

et flertal synes, at den måde, man vil adressere diskussionen om brud med den negative sociale arv på, er ved at sikre, at det bliver muligt at prioritere de arbejdsløse børn lavest. Ingen pladsgaranti kommer der, nej, det modsatte. Det er ikke sådan, at vi bevæjer os hen imod pladsgaranti i daginstitutionerne, nej, det bliver sværere at få en plads, når barnet er 6 måneder, man skal hellere vente, til barnet bliver 12 måneder. Samlet set altså færre valgmuligheder for forældrene, en dårligere mulighed for, at de kan få indflydelse på deres børns opvækst sammen med gode offentlige tilbud.

Så er der ophøret af den boligsociale indsats. Det er jo heller ikke just en håndsrekning til at bekæmpe den negative sociale arv, for den ved vi i høj grad kan være knyttet til, hvad det er, der sker i boligområderne.

Det har været nogle af de klare fokusområder for indsatsen hidtil. Det har været en indsats, som Socialdemokratiet gerne vil følge op på baggrund af det meget, vi faktisk ved om risikobørnene. Socialdemokratiet satte i sin regerings-tid den negative sociale arv højt på dagsordenen, fik faktisk skaffet et ganske godt overblik over, hvad det er for nogle områder, hvor man gør det godt, hvad det er for nogle områder, hvor der kan gøres mere, og så gjorde man noget ved det.

Nu gør man det modsatte og lapper lidt. Ja, 4 mio. kr. i et enkelt år er det blevet til plus de midler, der i øvrigt altid er til rådighed i forbindelse med udmøntningen af satspuljen i det store fællesskab. Et brud med den negative sociale arv er ikke noget, der kommer via dumsmarte bemærkninger som statsministerens om bistandsklienten, der skal have mulighed for at blive bankdirektør. Vi vil faktisk gerne nøjes med en lidt mindre stejl karriere, men til gengæld have den for så mange, mange flere, end der overhovedet er plads til bankdirektører i det danske samfund.

Socialdemokratiets forslag om at målrette indsatsen over for risikobørnene blev systematisk stemt ned i fredags af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, og regeringens forslag om at fjerne de arbejdsløses børn fra daginstitutionerne og neddrole pasningsgarantien samt kvælningen af den boligsociale indsats bliver tromlet igennem af de selv samme partier.

Er det, jeg har sagt her, udtryk for sortsyn? Det vil Venstres kække ordfører om lidt påstå, som om jeg på Socialdemokratiets vegne bare havde forset mig på en eller anden sort plet på

den gyldne vej mod minimalstaten. Men det er ikke sortsyn, fordi jeg ikke kan se lyset. Det er sortsyn, fordi der ikke er noget lys. Det går den forkerte vej, det går væk fra solidaritet, det går via smarte bemærkninger over til appellerne til den enkelte om at klare sig selv. Tag lidt, få lidt og klar dig selv, du skal ikke bekymre dig om de andre.

Men det er netop det, vi skal i Danmark. Det er det, vi er blevet et så rigt og harmonisk samfund af. Vi har taget os af hinanden, vi har foldet os selv ud med afsæt i et stærkt fællesskab. At tro, at fællesskabet bare kan undværes, er som at forsøge at gå på vandet, og det er som bekendt ikke sundt, slet ikke på denne årstid.

Kl. 16.30

Kan det så bare ikke betale sig i det mindste, kan vi ikke få sådan et aktivt, engageret, initiativrigt samfund, hvis vi nu bare skiftede til den amerikanske model?

Her må man da sige, at det er lidt underligt, at det er de tre-fire nordiske lande med lange socialdemokratiske traditioner, der har klaret sig godt med de svage konjunkturer, der har været i de seneste år, og at lige netop det land, der skifter til den mest liberalistiske model, er lige netop det land, der omgående brækker fra hinanden.

Efteråret byder jo traditionelt på mange bogudgivelser og har også en helt særlig kategori i år, nemlig gysere om den økonomiske politik: Finansredegørelsen, Vismandsrapporten, Økonomisk Redegørelse og Budgetoversigten.

De siger alle sammen, der er en bomstærk økonomi, et fremragende grundlag skabt gennem de seneste mange år, der er også en god robusthed, til trods for vi har været i modvind i de sidste år. Der er med andre ord ikke på nogen måde økonomisk krise.

Men de siger også alle sammen: Fundamentet skrider. Og regeringens eneste svar er: Det kommer fra udlandet. Ikke et eneste initiativ, bortset fra dem, der så ikke er rigtige, det er dem med hr. Kristian Jensens regionale vækstmiljøer, som altså ikke er 80 mio. i plus, men 20 pct. i minus, ikke et eneste initiativ til at få lidt optimisme til at blive på arbejdsmarkedet og i de mange virksomheder, som faktisk i årene med afmatning har vundet markedsandele og vist en grundlæggende sund konkurrenceevne. Nej, initiativløshed, opgivenhed, bortset fra at man skærer i kommunerne og amterne og fyrer i staten.

Den offentlige beskæftigelse falder ikke meget, mens den private beskæftigelse falder fire gange så meget. I alt er faldet i beskæftigelsen